

воли, както си ме плѣнявало и въ моето дѣтство, моята младостъ, когато ликувахъ, когато хвърчехъ съ младежки надежди.

Бъди благословено, отечество мое! Бъди честитъ балкански райо! Бъди голѣма и славна, о чудна земя, дѣто е цвѣтѣла люлката ми, дѣто ще се зеленѣе и гробътъ ми.

Когато порастнете, дѣца, ни каза учителътъ, вие може би ще имате случай да пжтувате изъ него. И тогава ще се увѣрите, че България отъ единия край до другия е надарена отъ природата съ най-сѣщитѣ ѝ дарове. И тя ще ви зачуди съ своята красота, а вие ще кажете наедно съ поета:

„Отечество любезно, какъ хубаво си ти!
Какъ чудно се разтила небето ти безкрайно
Надъ хубости вълшебни! Какъ всичко е обайно!
При всѣки погледъ нови, по нови красоти:
Тукъ сѣнчасти долини, тамъ планини гиганти, —
Земята пълна съ цвѣте, небето — съ брилянти. .
Отечество любезно, какъ хубаво си ти!“

Нѣкои отъ васъ дѣца, може да бждатъ по-честити, да посѣтятъ чужди земи, да видятъ други хубости. На всѣкъждѣ образътъ на родината, образътъ на България ще се явява прѣдъ очитѣ имъ и ще имъ напомня дълга спрѣмо отечеството. Съ този подиренъ стихъ завърши учителя:

„Дѣто ази и да ида
За тебъ мисля и горя
Въ тебъ родихъ се и желая
Въ тебъ свободенъ да умра.“

